

DORU POPOVICI – „Ultimul zimbbru”

Scris de Vavila Popovici – Carolina de Nord
Joi, 14 Martie 2019 07:56

„Muzica este mediatorul între viața spirituală și cea trupească.” – Ludwig van Beethoven

Fiecare dintre noi este unic, fiecare având trăirile proprii. Mărturisesc că îmi este greu să scriu despre Doru Popovici, numit de către Zeno Vancea „Ultimul Zimbbru”, și el semnând o scrisoare și adăugând: „ultimul zimbbru, ultimul neo-trubadur al generației lui Nichita Stănescu”.

Doru Popovici a văzut lumina zilei pe acest pământ la 17 februarie 1932 în orașul Reșița județul Caraș-Severin, fiu al chirurgului Ioan Popovici. S-a stins din viață în data de 5 martie 2019.

Studiile muzicale le-a făcut în orașul natal, continuându-le la Timișoara (1942-1944) – vioară, armonie, contrapunct, forme muzicale, pian. Studiile și le-a încheiat la Conservatorul din București (1950-1955), cu Ioan D. Chirescu (teorie-solfegiu), Paul Constantinescu (armonie), Marțian Negrea (contrapunct), Mihail Jora și Mihail Andricu (compoziție), Theodor Rogalski (orchestrație), Nicolae Parocescu (folclor), Zeno Vancea și Adriana Sachelarie (istoria muzicii), Eugenia Ionescu (pian). S-a perfecționat la Darmstadt (1968) – „o Meccă a muzicii de avangardă” – cu György Lucet, Edhard Karkoschka, Günter Becker, Cristoph Caskel.

A îndeplinit funcția de redactor realizator la Radiodifuziunea Română (1968-2002), profesor

DORU POPOVICI – „Ultimul zimbru”

Scris de Vavila Popovici – Carolina de Nord
Joi, 14 Martie 2019 07:56

asociat la Universitatea Națională de Muzică din București și la Universitatea particulară „Luceafărul” și „Spiru Haret” din București.

A publicat studii, articole, cronici, recenzii etc. în revistele „Muzica”, „Studii de muzicologie”, „Actualitate muzicală”, „Melos”, „Contemporanul”, „România literară”, „Luceafărul”, „România liberă”, „Scânteia”, „Tribuna”, „Ramuri”, „Astra”, „Săptămâna”, „România Mare” etc.

A prezentat comunicări radiofonice și de televiziune.

A fost membru la SACEM din Paris.

A fost președintele Societății „Muzica” din București (1972).

I s-au acordat numeroase distincții și premii.

I s-a conferit Ordinul „Meritul cultural”, clasa IV (1969).

A fost răsplătit cu premiul Uniunii Compozitorilor din Iugoslavia (1970).

I s-a acordat premiul „Pro Muzica” al Radiodifuziunii Ungare (1971).

I s-a decernat Medalia pe linie UNESCO – Tristan Tzara.

DORU POPOVICI – „Ultimul zimbru”

Scris de Vavila Popovici – Carolina de Nord
Joi, 14 Martie 2019 07:56

I s-a înmânat titlul de Comandor al Italiei.

Preocupările sale s-au extins și în domeniul literar și-n cel jurnalistic devenind o personalitate completă nu doar a muzicii românești, ci a artei românești.

Compozițiile sale au fost grupate în trei perioade: post-impresionistă, post-expresionistă și neobizantină. Conform ziarului „Le Monde”, a fost primul compozitor dodecafonic din România.

A creat 176 de opusuri: muzică de cameră, simfonică și peste 100 de lieduri.

A abordat toate genurile muzicale: de la muzica simfonică (simfonii, concerte instrumentale, poeme simfonice, lucrări pentru orchestră de coarde etc.) la muzică de teatru; de la lied la cantată, de la piesa instrumentală la creația corală.

A scris peste 5000 de articole, peste 40 de cărți poeme în proză și romane.

A fost editat la Paris, Tokio, Leipzig, Stockholm, iar compozițiile sale au fost prezentate în Europa și SUA.

Ca om media a realizat peste 5000 de emisiuni de radio și televiziune.

S-a bucurat de atenția presei mondiale.

Am fost una dintre persoanele răsfățate de scrisul dumnealui, primind în ultimii ani ai vieții sale zeci de scrisori prietenești, aprecieri și versuri din creația dumnealui.

În iunie 2014 Maestrul Doru Popovici îmi scria poemul „O, biată Românie!”:

...Noi... bieții Români, „neostaliști,/ Extremiști și nostalgici comuniști”.../ Care-am avut părinți,/ Unii la Pitești, Gherla și Aiud,/ V-am iertat,/ V-am iertat de mult,/ Ca buni creștini.../ Rămâne doar, ca bunul, Milostivul/ și Omniprezentul Dumnezeu/ Să vă mai ierte./ Iar eu, imnograf bizantin,/ În toamna târzie a vieții mele,/ Voi „melodia” pe cuvintele/ Scrise „după gratii”,/ De Ion Dobre – pentru eternitate.../ Nichifor Crainic:/ „C-am fost făcut să n-am/ Pe-acest pământ nimic/ Ca pasărea pe ram/ Cobor și mă ridic...”

Tot pe atunci mi-a trimis următorul epitaf:

„Dacă voi muri, în sicriu să-mi puneți lângă fruntea înseninată sau lângă degetele mele lungi și subțiri, din care s-a scurs toată oboseala unei vieți zbuciumate, frezii și liliac alb.

Dacă voi muri să-mi cântați cântecul meu „Dintre sute de catarge”, prin care am intrat în lumea serafică a Euterpei, departe de orice urâciune și dăruit surâsului femeilor frumoase cu „ochii mântuiți de amurguri”... iar târziu, când moare ultimul sărut al soarelui, să mi se cânte poemul wagnerian „Visuri”, pentru a-mi evoca, pentru ultima oară, imaginea poetei Mathilde Wesendonck „trista-tristanizând”...

Dacă voi muri, să știți că am fost și bun și rău, și leneș și harnic și reținut și exaltat, dar niciodată nu am invidiat pe cel superior mie și bine am făcut de câte ori mi s-a cerut din partea celui îndurerat și lovit de sabia josniciei omenești.

De aceea, iertați-mi ce am greșit cu voie sau fără voie și știind cu toții cât de mult am iubit fuziunea poeziei cu muzica, schimbați-mi numele din „Doru Popovici” în...„Dorul Popovici”.

Suflete bun, nobil și cu credință în Dumnezeu, Dorule Popovici, odihnește-te-n pace!

DORU POPOVICI – „Ultimul zimbru”

Scris de Vavila Popovici – Carolina de Nord
Joi, 14 Martie 2019 07:56
